گزارش

رونمایی چین از سلاح جدید در رژه میدان «تیان‌آن‌من»

نبرد لیزری

شرق: آنچه در تمرینات پیش از رژه ارتش چین دیده می‌شد، فقط کامیونی هشت‌چرخ بود که زیر پوشش سبزرنگی پنهان شده بود؛ اما با کنارفتن این روکش، رسانه‌های وابسته به ارتش آزادی‌بخش خلق آن را «قدرتمندترین سامانه لیزری دفاع هوایی جهان» معرفی کردند.

این سلاح بخشی از کاروانی از تجهیزات پیشرفته بود که مأموریتش نمایش ارتشی یکپارچه، فناورانه و مدرن است؛ ارتشی که تبلیغات رسمی می‌کوشند آن را هم‌سطح یا حتی برتر از ارتش ایالات متحده نشان دهند.

این نمایش در قلب میدان تیان‌آن‌من، با حضور شی جین‌پینگ رهبر چین، ولادیمیر پوتین رئیس‌جمهور روسیه، کیم جونگ‌اون رهبر کره شمالی و مسعود پزشکیان رئیس‌جمهور ایران برگزار شده و حاصل دهه‌ها سرمایه‌گذاری هنگفت در عرصه نظامی، اکنون در برابر دیدگان جهانیان به نمایش گذاشته شد.

از نظر مقیاس، دقت و شکوه، این رژه به‌مراتب بزرگ‌تر از رژه‌های مسکو و واشنگتن بود؛ دو کشوری که پس از چین بالاترین هزینه نظامی را دارند. همین امر سبب شد تحلیلگران پنتاگون با دقت بی‌سابقه‌ای تحولات پکن را رصد کنند تا دریابند در صورت حمله احتمالی چین به تایوان -که طبق ارزیابی اطلاعاتی آمریکا شاید تا سال ۲۰۲۷ رخ دهد- با چه سلاح‌هایی مواجه خواهند شد.

تصاویر تمرین‌ها نشان می‌داد چین چهار موشک ضدکشتی تازه از خانواده «یی‌جی» را آماده کرده است؛ موشک‌هایی که به گفته تحلیلگران می‌توانند هر ناو آمریکایی یا بریتانیایی مداخله‌گر را هدف قرار دهند.

راب پیترز، پژوهشگر ارشد اندیشکده محافظه‌کار «هریتیج فاندیشن» در واشنگتن به تلگراف گفت: «تحلیلگران ما دنبال نشانه‌های فنی خواهند بود تا بفهمند این سلاح‌ها واقعا کارآمدند یا بیشتر جنبه تبلیغاتی دارند». او افزود: «هر وقت چین فناوری‌های عجیب و نو به نمایش می‌گذارد، باید محتاط باشیم؛ شاید بهترین تجهیزات را نداشته باشند یا نتوانند درست از آنها استفاده کنند».

ارتش آزادی‌بخش خلق چین از سال ۱۹۷۹ در جنگی واقعی شرکت نکرده است؛ همان زمانی که در یورش به شمال ویتنام متحمل تلفات سنگینی شد. با این حال، نمایش امسال درست چند ماه پس از آن برگزار شد که پاکستان با جنگنده چینی J-۱۰ و موشک PL-۱۵ یک جنگنده رافال فرانسوی ارتش هند را سرنگون کرد؛ رخدادی که به گفته ناظران، نخستین بار بود یک سامانه دفاعی غربی در نبردی واقعی توسط فناوری ساخت چین از میان برداشته می‌شد.

فناوری پهپادی چین نیز در میدان‌های نبرد معاصر به کار گرفته شده است؛ چه در نمونه‌های ارزان‌قیمت «ماویک» که در جنگ اوکراین توسط هر دو طرف استفاده می‌شود، چه در پهپادهای انتحاری دوربرد که ارتش روسیه با اتکا به پکن به کار گرفته است.

دو رژه پیشین ارتش چین روندی از تغییر در خریدهای دفاعی را آشکار کرد. در سال ۲۰۱۵ تمرکز بر موشک‌های راهبردی با برد قاره‌ای بود که می‌توانست خاک آمریکا را هدف قرار دهد. در ۲۰۱۹ ستاره اصلی نمایش، پهپادهای تازه بودند و برای نخستین بار پهپاد تهاجمی GJ-۱۱ رونمایی شد. امسال گمان می‌رود نسخه پیشرفته‌تری از آن با نام «شمشیر برنده» معرفی شود؛ پهپادی رادارگریز که در نقش «بال وفادار» کنار جنگنده‌های سرنشین‌دار به عملیات خواهد پرداخت. نمایش پرطمطراق لیزر در پکن بازتابی از اهمیتی است که این فناوری در چشم ارتش‌های جهان یافته است. با گسترش پهپادهای ارزان‌قیمت، استفاده از موشک‌های دفاعی چندین میلیون دلاری برای هدف قراردادن آنها صرفه اقتصادی ندارد؛ مشکلی که به‌ویژه در نبرد نیروی دریایی آمریکا با حوثی‌های یمن در دریای سرخ آشکار شد. اگرچه سلاح‌های لیزری هزینه بالایی دارند، اما به دلیل آنچه «خشاب بی‌پایان» خوانده می‌شود، می‌توانند با شلیک‌های متوالی و ارزان -گاه فقط به بهای چند دلار برای هر شلیک- پهپادها را منهدم کنند. تاکنون فقط اسرائیل توانسته با سامانه‌های لیزری «لایت‌بیم» و «آیرون‌بیم» چند پهپاد حزب‌الله را سرنگون کند. بریتانیا نیز امسال در آزمایش‌های دریایی سامانه «دراگون‌فایر» موفق شد در ۳۰۰ شلیک، ۳۰ پهپاد را نابود کند. وزارت دفاع این کشور قصد دارد تا سال ۲۰۲۷ چهار ناوشکن را به این سلاح‌ها مجهز کند.

در ایالات متحده، دریابان دارل کادل که هفته گذشته از سوی دونالد ترامپ به عنوان فرمانده ارشد نیروی دریایی تأیید شد، سال‌ها پیش برای پایان‌نامه دانشگاهی‌اش به مطالعه سلاح‌هایی با انرژی هدایت‌شده پرداخته بود. او در جلسه استماع سنا گفت: «اگر تأیید شوم، توسعه این فناوری را در اولویت قرار می‌دهم. هنوز ندیده‌ام نیروی دریایی تلاش کافی برای انتقال این فناوری از حوزه پژوهش به میدان عمل انجام دهد».

با این حال تردیدها همچنان باقی است. بسیاری می‌گویند لیزرها همواره «فناوری آینده» باقی می‌مانند. این سلاح‌ها به انرژی عظیمی نیاز دارند و عوامل محیطی همچون دود، گردوغبار، مه یا گرما می‌توانند عملکردشان را مختل کنند.

رحمن قهرمانپور در گفت‌وگو با «شرق» از مکانیسم ماشه و امکانات ایران برای یافتن راه‌حلی دیپلماتیک می‌گوید

فرصت کوتاه، تصمیم بزرگ

مهسا مژدهی: تروئیکای اروپایی با ارسال نامه‌ای به شورای امنیت سازمان ملل، روند فعال‌سازی مکانیسم ماشه را آغاز کردند. حالا ایران و سه کشور اروپایی کمتر از ۳۰ روز زمان دارند تا به توافقی با یکدیگر دست یابند. برخی از ناظران معتقدند امکان رسیدن به توافقی که منجر به تمدید مکانیسم ماشه شود، هنوز وجود دارد. درعین‌حال تهران مشروعیت اروپا را برای فعال‌کردن مکانیسم ماشه رد کرده و به همین دلیل هم تا امروز به ماجرای تمدید تن نداده است.

اروپایی‌ها با اصرار بر خواسته‌هایی همچون بازگشت ایران به گفت‌وگو با آمریکا و همچنین غنی‌سازی صفر، تهران را تحت فشار قرار داده‌اند. در ایران هم‌زمان برخی از چهره‌ها از امکان خروج از پیمان منع گسترش سلاح‌های هسته‌ای حرف زده و حتی پای تنگه هرمز و بسته‌شدن آن را به میان کشیده‌اند. در چنین فضای غبارآلودی، پیشبرد دیپلماسی با تکیه بر منافع ملی کار آسانی نخواهد بود.

«شرق» با رحمن قهرمانپور، کارشناس دیپلماسی و مسائل بین‌الملل، درباره ابزارهای ایران برای مقابله با فعال‌شدن احتمالی مکانیسم ماشه به گفت‌وگو نشسته است.

سه کشور اروپایی، همان‌طور که انتظارش می‌رفت، با ارسال نامه روند آغاز مکانیسم ماشه را کلید زدند. تحلیل کلی شما از آنچه رخ داده است، چیست؟ چرا این اتفاق افتاد و پیش‌بینی شما چیست؟

درواقع چنین اتفاقی عجیب نبود؛ بسیاری انتظار آغاز روند فعال‌شدن مکانیسم ماشه را داشتند و تذکر هم داده بودند. هفته گذشته خبری منتشر شد مبنی بر اینکه احتمال دارد در نشست ژنو میان ایران و اروپا درباره تمدید مکانیسم ماشه توافقی صورت گیرد. این نشان می‌دهد که در داخل ایران، بخشی از نیروهای سیاسی طرفدار تمدید مکانیسم ماشه بودند. اما وقتی این توافق صورت نگرفت، معلوم شد اختلاف‌ها هنوز به شکلی است که دو طرف نمی‌توانند به توافق برسند. بنابراین اروپایی‌ها هم فرایند فعال‌سازی مکانیسم ماشه را آغاز کردند.

اروپایی‌ها ملاحظات روش‌شناختی نیز داشتند؛ مثلا اینکه در اول سپتامبر کره جنوبی ریاست شورای امنیت را بر عهده دارد و در اول اکتبر روسیه می‌تواند بر روند همراهی کشورها اثر بگذارد. به همین دلیل کمی عجله کردند. اما نکته مهم این است که هنوز تا دهم آبان برای اجرای عملی مکانیسم ماشه و بازگشت عملی تحریم‌ها فرصت بسیار کوتاهی وجود دارد تا ایران بتواند به توافقی دست پیدا کند. بنابراین توافق هنوز منتفی نیست.

بااین‌حال، واقعیت این است که رسیدن به توافق آسان نیست. پذیرش شروطی که اروپایی‌ها مطرح کرده‌اند، از نظر ایران سخت است. ازجمله این شروط باید به ازسرگیری همکاری با بازرسان آژانس و بازدید از تمام تأسیسات، مذاکره و توافق با آمریکا و رسیدن به غنی‌سازی صفر یاد کرد. اینها مسائلی هستند که ایران تاکنون نپذیرفته است. بنابراین با وجود اینکه امکان توافق هست، نمی‌توان چندان به توافق در این ۳۰ روز خوش‌بین بود.

ایران در این ۳۰ روز فرصتی دارد که از نظر دیپلماتیک دست به ابتکارعملی بزند؟ به‌طور کلی امکانات تهران چیست و چه اقداماتی را می‌تواند انجام دهد تا در نهایت بتواند مانع از فعال‌شدن مکانیسم ماشه شود؟

به جایی رسیده‌ایم که چندان نمی‌شود روی ابتکار عمل‌ها حساب کرد. شرایط به‌گونه‌ای است که دیگر نمی‌توان روی تکیه بر برخی بحث‌های حقوقی حساب کرد. مثلا گفته می‌شد روسیه و چین از برجام خارج شوند تا برجام بی‌موضوع شود یا نامه ایران به شورای امنیت مبنی بر نقض برجام از سوی اروپا و... . اما اینها بیشتر روی کاغذ است. واقعیت این است که باید دید معادلات قدرت چه می‌گوید. ضمن اینکه ایران تنها با یک کشور طرف نیست، بلکه هم با آمریکا طرف است و هم با مجموعه کشورهای اروپایی و نمایندگی‌هایشان. از طرف دیگر، بعد از حمله ۲۳ خرداد اسرائیل به ایران، نگران آن هستیم که آنها کل بازی را به هم بزنند. بنابراین خیلی نمی‌توان به راه‌حل‌های ابتکاری دل خوش کرد. اگر قرار بود چنین راه‌حل‌هایی نتیجه بدهد، تا حالا داده بود.

منظور من این است که همه می‌دانیم ایران در معرض تصمیم‌های سخت و دشوار قرار دارد. در اتخاذ تصمیم‌های سخت و دشوار، یکی از مواردی که مهم است، توانایی نظام سیاسی در گرفتن چنین تصمیم‌هایی است؛ بدون اینکه آنها اثرات منفی بر روی موقعیت، کارآمدی یا مشروعیت سیستم بگذارد. همچنین مسئله اجماع داخلی نیز اهمیت دارد. در برخی نظام‌های سیاسی، حزب حاکم ولو با وجود مخالفت دیگران، تصمیم را پیش می‌برد، اما در برخی نظام‌های دیگر، اجماع درون حاکمیت ضروری است.

جمهوری اسلامی هم‌اکنون نیاز به اجماع درون نظام تصمیم‌گیری دارد تا برای توافق با آمریکا و اروپا به نتیجه برسد. البته اصل ماجرا توافق با آمریکاست؛ چون یک شرط اروپایی‌ها نیز توافق با آمریکاست. تا زمانی که مذاکرات آغاز نشود و اروپایی‌ها به این جمع‌بندی نرسند که ایران برای توافق جدی است، احتمال بازگشت مکانیسم ماشه همچنان بالاست؛ مگر اینکه ایران در این فاصله مذاکرات جدی با آمریکا را آغاز کند و آمریکا هم وارد مذاکرات شود؛ چون یک مشکل دیگر ما این است که در حال حاضر آمریکا هم تمایل چندانی به مذاکره ندارد.

بنابراین دو گزینه وجود دارد؛ تمدید شش‌ماهه مکانیسم ماشه یا بازگشت آن. به نظر می‌رسد طرح‌هایی که روسیه و چین مطرح می‌کنند (به‌ویژه روسیه، چون چین چندان حرفی نزده) بدون جلب رضایت اروپا و آمریکا نمی‌تواند چندان مؤثر باشد.

به نظر شما امکان اینکه تمدید را شاهد باشیم وجود دارد؟ ایران از نظر شرایط اقتصادی و منطقه‌ای دچار مشکلات زیادی است، اما در عین حال به نظر می‌رسد قصد ندارد مشروعیت اروپا را برای فعال‌کردن مکانیسم ماشه به رسمیت بشناسد.

امکان تمدید وجود دارد، اما همان‌طور که گفته شد، شرایط میان ایران و اروپا پیچیده است؛ هم ایران به اروپا به‌شدت بدبین است و هم اروپا نسبت به ایران. بعد از جنگ اوکراین، اروپا موضعی رادیکال‌تر در قبال ایران گرفت. همچنین در جنگ ۱۲روزه اسرائیل علیه ایران نیز از اسرائیل حمایت کرد و این موضوع خشم تهران را برانگیخت.

سه دور مذاکره‌ای هم که میان ایران و اروپا صورت گرفت، تقریبا همه با تنش و تشنج و افزایش لفاظی‌های سیاسی همراه بود. نخستین بار منجر به این شد که رافائل گروسی گزارش خود را زودتر منتشر کند. در اجلاس استانبول هم به نتیجه نرسیدند و در اجلاس ژنو نیز نتیجه این شد که اروپا نامه فعال‌سازی مکانیسم ماشه را ارائه کرد بنابراین، شرط موفقیت در تمدید مکانیسم ماشه این است که هر دو طرف کوتاه بیایند؛ هم ایران نیاز به این تمدید دارد تا بتواند در داخل اجماع‌سازی کند و هم اروپا نمی‌خواهد این برگ برنده را به‌راحتی از دست بدهد.

شما اشاره‌ای به عملکرد روسیه کردید که احتمالا چندان کارساز نخواهد بود. چرا مسکو این شانس را ندارد تا نظر اروپا را درباره پرونده ایران به خود جلب کند؟

درباره نقش روسیه و چین باید گفت نه‌تنها روسیه، بلکه چین هم نمی‌تواند کاری اساسی انجام دهد. اساس مکانیسم حل اختلاف در برجام به‌گونه‌ای طراحی شده که هر یک از اعضا، ازجمله اروپا و چین، می‌تواند آن را فعال کند و دیگران نمی‌توانند مانع شوند. روسیه تمایل دارد اقدامی انجام دهد، اما از نظر حقوقی دستش بسته است؛ چون مکانیسم ماشه درواقع برای دورزدن حق وتو طراحی شده و اکنون روسیه حق وتویی برای استفاده در این زمینه ندارد. نهایتا روسیه می‌تواند اجرای مکانیسم ماشه را چند روزی به تعویق بیندازد یا در تشکیل پنل تخصصی کمیته تحریم‌ها اندکی تعلل ایجاد کند، اما فراتر از آن امکان خاصی ندارد.

در ضمن روس‌ها درگیر پرونده‌های متعدد دیگری هستند؛ الان بحث مذاکرات پوتین و ترامپ در آلاسکا برای آنها جدی بوده و اولویت آنها مسئله اوکراین است. طبیعتا اگر بین اقتضائات صلح اوکراین و مسئله ایران تعارضی پیش بیاید، موضوع اوکراین برای آنها اهمیت بیشتری دارد. حتی در موضوع سوریه نیز دیدیم که در نهایت نتوانستند از بشار اسد آن‌طور که باید حمایت کنند و عقب‌نشینی کردند. این نشان می‌دهد مشکل روسیه نخواستن نیست، بلکه دستش بسته است.

چین برعکس روسیه توانایی بیشتری دارد، اما مسئله اصلی این است که چین نمی‌خواهد به اندازه روس‌ها ریسک کند و رودرروی آمریکا و غرب بایستد. بنابراین برخلاف روس‌ها که می‌ایستند ولی توان چندانی ندارند، چین توان دارد ولی نمی‌خواهد.

بخشی از پرونده مذاکره با آمریکا و اروپا و موضوع مکانیسم ماشه در دست شورای عالی امنیت ملی است و بخشی را وزارت خارجه پیگیری می‌کند. با توجه به بحران‌های داخلی و مخالفت شدید تندروها با مذاکره که حتی موضوع خروج از ان‌پی‌تی را مطرح می‌کنند، پرسش این است که آیا وزارت خارجه و شورای عالی امنیت ملی می‌توانند اجماعی در داخل شکل دهند یا نه؟

امکان اجماع وجود دارد، اما در نظام‌هایی مثل ایران سیاست‌مداران باید هزینه بدهند. کمااینکه ممکن است از عرصه سیاست هم کنار گذاشته شوند. اجماع‌سازی بدون هزینه نیست؛ همان‌طور که در تحول روابط چین و آمریکا دیدیم، برخی از اعضای حزب کمونیست کنار گذاشته شدند تا روند پیش برود.

در ایران هم چنین امکانی وجود دارد، اما کسی حاضر به پرداخت هزینه نیست. بسیاری از سیاست‌مداران قدیمی با هر ابزاری تلاش می‌کنند در قدرت بمانند و فراموش نشوند. بخشی از نظام تصمیم‌گیری هم در دست افرادی است که ابتکار، خلاقیت و ذهنیت کارآمدی ندارند و همچنان با همان مشاوران قدیمی پیش می‌روند؛ مشاورانی که در طول سال‌ها فرمول بقا در سیستم را یاد گرفته‌اند. همین مسئله روند تصمیم‌گیری را دچار مشکل کرده است.

افرادی باید این حلقه بسته را بشکنند و هزینه بدهند. اما واقعیت این است که تعداد کسانی که حاضرند هزینه بدهند، بسیار کم است. مشکل، فقدان اجماع‌سازی نیست؛ اگر با تک‌تک تصمیم‌گیران در خلوت صحبت کنید، همه اذعان دارند که شرایط سخت است و قبول دارند، ولی وقتی پای جمع و تصمیم‌گیری جمعی به میان می‌آید، هیچ‌کس حاضر به ریسک‌کردن نیست.

پرسش این است که در این زمان کوتاه، نهادهای تصمیم‌گیر چه کاری می‌توانند بکنند؟

واقعیت این است که کارهای زیادی از دست‌شان برمی‌آید، اما این تصمیم، تصمیمی عادی نیست. نمی‌شود بنا بر رویه‌های معمول نشست، گفت‌وگو کرد و با خیال راحت چای نوشید تا ببینیم چه می‌شود. کشور در شرایط خاصی است. از یک طرف نمی‌خواهند مردم نگران شوند و از طرف دیگر تصمیم‌گیری واقعا کار دشواری است. سیاست‌مدار نگران آینده خودش و جایگاهش است و همه اینها را در نظر می‌گیرد و ملاحظه می‌کند.

بنابراین هم فرد و هم نهاد در این تصمیم‌گیری اهمیت دارند. بااین‌حال، در هر دو حوزه مشکل وجود دارد. افراد حاضر به ریسک نیستند، هزینه نمی‌دهند و بیشتر به بقای خود در سیستم فکر می‌کنند. نهادها نیز به دلیل ضعف در سیستم جذب و گزینش، فقدان شایسته‌سالاری و فرسایش ساختاری، قدرت تصمیم‌گیری قاطع را ندارند. بنابراین برای گرفتن چنین تصمیم بزرگی، نیاز به تعامل هر دو است؛ یعنی افرادی که حاضر به ریسک باشند و در نهادی معتبر بنشینند و هزینه را بدهند. نهادهایی مانند شورای عالی امنیت ملی یا سران سه قوه و... چنین امکانی دارند.

در اینجا نقش فرد و نهاد باید هم‌زمان عمل کند. برخی امیدوار بودند که با حضور آقای لاریجانی، چنین نقشی ایفا شود، اما تا این لحظه نشانه‌های روشنی از آن دیده نشده است. باید منتظر باشیم و ببینیم فرایند اجماع‌سازی در چند روز آینده شدنی است یا نه.

به‌تازگی شاهد انتصاب علی باقری به‌عنوان معاونت بین‌الملل شورای عالی امنیت ملی بودیم که با انتقادهایی همراه شد. پرسش این است که آیا چنین تغییراتی می‌تواند فضا را بهبود دهد و اجماعی میان دولت، وزارت خارجه و شورای عالی امنیت ملی ایجاد کند یا برعکس کار می‌کند؟

واقعیت این است که این بحث‌ها دینامیک است. نمی‌توان با قطعیت گفت که حتما شکست می‌خورد یا موفق می‌شود. بستگی دارد به اینکه افراد در شرایط سخت چقدر با هم تعامل داشته باشند، چقدر گفت‌وگو و چانه‌زنی کنند، جلسات مداوم برگزار کنند، با افراد مختلف مشورت کنند و یکدیگر را قانع کنند. اگر چنین فرایندی شکل بگیرد، می‌توان امیدوار بود که تصمیم بزرگ و اجماع مورد نیاز شکل بگیرد.

اما با روندهای معمولی تصمیم‌گیری و اداری کشور، با کندی که در سال‌های اخیر دیده‌ایم و با وجود افرادی که حاضر به ریسک نیستند، ایده روشن ندارند و هر روز موضعی متفاوت می‌گیرند، نمی‌توان چنین تصمیمی گرفت. اگر اراده‌ای جدی در کشور شکل بگیرد، شاید امیدی وجود داشته باشد، اما اگر قرار باشد همان رویه‌های گذشته تکرار شود، متأسفانه چشم‌انداز چندان امیدوارکننده‌ای وجود ندارد.

گزارش

سوگند مادورو به جنگ

شرق: رئیس‌جمهور ونزوئلا در واکنش به افزایش حضور دریایی ایالات متحده در کارائیب هشدار داد که در صورت هرگونه اقدام نظامی، ونزوئلا به «جمهوری اسلحه» تبدیل خواهد شد؛ تهدیدی نمایشی که هم‌زمان با استقرار ناوشکن‌های آمریکایی و درخواست او برای بسیج مردمی مطرح شده است.

نیکولاس مادورو در یک نشست خبری گفت: «اگر کشورمان مورد حمله قرار گیرد، به طور قانونی اعلام می‌کنم ونزوئلا جمهوری اسلحه خواهد بود». سخنان او درست در آستانه افزایش حضور دریایی آمریکا در منطقه بیان شد؛ حضوری که به گفته مقام‌های پنتاگون با هدف مقابله با کارتل‌های مواد مخدر است.

مادورو اقدام واشنگتن را «تهدیدی گزاف، غیرقابل توجیه، غیراخلاقی و خونین» توصیف کرد و مدعی شد ارتش ونزوئلا در «بالاترین سطح آمادگی دفاعی» قرار دارد. دولت او نیروهایی را در امتداد سواحل و مرز کلمبیا مستقر کرده و از مردم خواسته است به میلیشیای غیرنظامی بپیوندند؛ اقدامی که بیشتر رنگ‌وبوی نمایشی دارد تا توان واقعی دفاعی.

هم‌اکنون نیروی دریایی آمریکا چندین ناوشکن و رزم‌ناو از جمله «یواس‌اس گراولی»، «یواس‌اس جیسون دانام»، «یواس‌اس سمپسون» و «یواس‌اس لیک اری» را در کارائیب مستقر کرده است. به گفته یک مقام پنتاگون که با خبرگزاری آسوشیتدپرس گفت‌وگو کرد، سه کشتی تهاجمی آبی-خاکی حامل بیش از چهار هزار ملوان و تفنگدار دریایی نیز به‌زودی به منطقه خواهند رسید.

این عملیات بخشی از دستور دونالد ترامپ، رئیس‌جمهور وقت آمریکاست که ارتش را مأمور مقابله با کارتل‌های مواد مخدر کرد. به باور او، این کارتل‌ها عامل اصلی انتقال فنتانیل و مواد غیرقانونی به خاک ایالات متحده و تشدید خشونت در برخی شهرها هستند.

یوان گیل وزیر خارجه ونزوئلا نیز در نشست مجازی اتحادیه کشورهای آمریکای لاتین و کارائیب، با استناد به گزارشی از سازمان ملل مدعی شد: «۸۷ درصد کوکایین تولیدی در کلمبیا از مسیر اقیانوس آرام صادر می‌شود و فقط پنج درصد تلاش می‌کنند از خاک ونزوئلا عبور کنند». او گفت این روایت ساختگی، «نه‌تنها ونزوئلا، بلکه کل منطقه را تهدید می‌کند و هرگونه حمله، بی‌ثباتی کامل به بار خواهد آورد».

با وجود این اظهارات، گزارش‌های مستقل بین‌المللی بارها نشان داده‌اند که ونزوئلا نقشی کلیدی در مسیر ترانزیت مواد مخدر ایفا می‌کند. ناظران معتقدند استناد به آمار گزینشی سازمان ملل بیشتر تلاشی برای توجیه و انکار واقعیت است.

مادورو بار دیگر ادعا کرد در انتخابات ریاست‌جمهوری سال گذشته به طور مشروع پیروز شده است؛ انتخاباتی که ناظران مستقل و بسیاری از کشورها آن را غیرشفاف و فاقد اعتبار دانستند. با این حال، او در ژانویه برای سومین دوره شش‌ساله سوگند یاد کرد و مدعی شد همچنان دو کانال ارتباطی با واشنگتن دارد: یکی از طریق وزارت خارجه و دیگری از مسیر ریچارد گرنل، فرستاده ویژه ترامپ.

مادورو در نهایت با حمله لفظی به مارکو روبیو، وزیر خارجه ایالات متحده، او را «جنگ‌طلب» خواند و هشدار داد هرگونه اقدام نظامی آمریکا «دست‌های ترامپ را به خون آلوده خواهد کرد». این اظهارات بیشتر از آنکه بازدارنده باشد، نشانه‌ای از انزوای سیاسی و تلاش برای تهییج افکار عمومی در داخل ونزوئلا به شمار می‌رود.

برگ سبز خودرو پراید سفید مدل ۱۳۹۰
به شماره پلاک ۶۶ایران-۱۳۴ن۵۳
شماره موتور: ۴۲۳۲۰۷۹
شماره شاسی: S۱۴۱۲۲۹۰۷۹۹۲۹۷
به نام **فرزاد محمدی** از تاریخ ۱ مهر ۱۳۹۰
مفقود گردیده و از درجه اعتبار ساقط می باشد.

آگهی دعوت از بستانکاران شرکت فنی مهندسی پویا پردازش رهام در حال تصفیه (مسئولیت محدود) به شماره ثبت ۴۰۷۱۸۹ و شناسه ملی ۱۰۳۲۰۵۸۷۹۶۰(نوبت اول)
در اجرای ماده ۲۱۵ اصلاحیه قانون تجارت از کلیه بستانکاران شرکت فنی مهندسی پویا پردازش رهام در حال تصفیه (مسئولیت محدود)که آگهی انحلال آن در صفحه ۱۳ روزنامه رسمی کشور به شماره ۲۳۳۳۳ مورخ ۱۴۰۴/۲/۱۷ درج گردیده است دعوت به عمل می‌آید تا ظرف مدت حداکثر یکسال از تاریخ انتشار آگهی نوبت اول با ارائه مدارک مثبته ادعای خود به مدیر تصفیه آقای علی دادفر به شماره همراه ۰۹۱۲۳۲۱۴۷۳۱ مستقر در آدرس تهران اتوبان شهید بابایی شهرک امید ساختمان ۱۹ واحد ۷۸ کدپستی ۱۶۸۹۷۶۳۶۳۸ مراجعه نمایند. بدیهی است شرکت و مدیر تصفیه در مورد هرگونه ادعای احتمالی که خارج از مدت فوق به شرکت منعکس گردد مسئولیتی نخواهند داشت.
آقای علی دادفر- مدیر تصفیه
شرکت فنی مهندسی پویا پردازش رهام (مسئولیت محدود) در حال تصفیه

سند کمپانی- سند سبز و کارت موتور سکیلت کویر
شماره تنه: N۳CT۲GF۰۰NMH۰۲۹۸۱
شماره موتور: ۰۲۴۸N۳C۵۱۲۴۸۵
شماره پلاک: ۱۷۷۹۱ ایران ۱۴۹
مفقود گردیده و فاقد اعتبار می باشد.

بدین وسیله اعلام می گردد گواهینامه موقت پایان تحصیلات **اینجانب شهرزاد رشدیه** فرزند شاهرخ به شماره شناسنامه ۴۷۱۰۵۰۰۴۱۱ صادره از امور خارجه تهران، در مقطع کارشناسی رشته مترجمی زبان فرانسه، صادره از دانشگاه آزاد اسلامی، واحد تهران مرکز، دانشکده زبانهای خارجه، با شماره سریال ۵۸۹۰۹، مفقود گردیده و فاقد اعتبار می باشد. از یابنده تقاضا می گردد اصل مدرک را به دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران مرکزی به نشانی تهران، سوهانک، بلوار ارتش، میدان قائم، خیابان خندان، خیابان سلماس ارسال نماید.

آگهی مفقودی
کارت دانشجویی اینجانب **مهدیس محمدزاده** فرزند احمد، دانشجوی مقطع کارشناسی رشته فیزیوتراپی، به شماره ۱۴۰۰۱۱۳۴۱۰۲۲ مفقود گردیده و فاقد اعتبار میباشد.
از یابنده تقاضا میشود کارت دانشجویی را به بخش حراست دانشگاه علوم پزشکی ایران منتقل نماید.

فراخوان مناقصه عمومی یک مرحله‌ای
نوبت اول

شورای اسلامی بخش خاوران (کارفرما / مناقصه گزار) در نظر دارد، پروژه جدول گذاری جاده لپه زنک را با اطلاعات پایه به شرح ذیل از طریق مناقصه عمومی به پیمانکاران دارای صلاحیت و تاییدیه از دستگاه مربوطه آماده به کار با در نظر گرفتن مراتب ذیل واگذار نماید
۱- موضوع مناقصه: پروژه جدول گذاری جاده ارتباطی روستای لپه زنک واقع در تهران- بزرگراه امام رضا(ع) جنب آرامستان ارامنه
۲- شماره مناقصه: ۳۵۶/ش/۱۴۰۴
۳- نوع مناقصه : عمومی تک مرحله ای
۴- مدت انجام کار : ۲ ماه از زمان انعقاد قرارداد
۵- تضمین شرکت در مناقصه: به مبلغ ۱،۱۵۰،۰۰۰،۰۰۰ ریال (یک میلیارد ویکصد وپنجاه میلیون ریال) به ۲ صورت:
۵-۱) ضمانت نامه بانکی معتبرباعنوان موضوع مناقصه به نفع کارفرماو یا
۵-۲) رسید واریز نقدی به شماره حساب ۱۰۱۲۹۹۲۳۵۷ ویا شماره شبا IR ۰۶۰۱۶۰۰۰۰۰۰۰۰۰۱۰۱۲۹۹۳۵۷ نزدبانک کشاورزی شعبه حصار امیر کد ۱۱۵۱ به نام شورای اسلامی بخش خاوران که می بایست ارائه گردد.
۶- ضمانت حسن انجام تعهدات: برنده مناقصه موظف به ارائه ضمانتنامه/ سپرده حسن انجام تعهدات به مبلغ ۵٪ قرارداد می باشد.
۷- پیش پرداخت طبق ضوابط : ۲۵ درصد
۸- محل تامین اعتبار : اعتبارات شورای بخش خاوران
۹- مهلت زمانی دریافت اسناد: تاساعت ۱۲ مورخ ۱۴۰۴/۶/۲۶
۱۰- آخرین مهلت تسلیم پیشنهادها: آخرین مهلت تسلیم (ارائه) پیشنهادها وارائه اصل پاکات در مناقصه به شورای اسلامی بخش خاوران پایان وقت اداری مورخ ۱۴۰۴/۷/۶ (ساعت ۱۲) می باشد.
۱۱- محل ارائه اصل ضمانتنامه شرکت در مناقصه وتلفن تماس جهت پاسخگویی به سوالات: تهران- بزرگراه امام رضا(ع) شهر قیامدشت بلوار امام خمینی ساختمان شورای اسلامی بخش خاوران تلفن:۰۲۱۳۳۵۸۳۰۴۲
۱۲- زمان گشایش پیشنهادها: روز دوشنبه مورخ ۱۴۰۴/۷/۷ درمحل دفترشورای بخش ساعت ۹
۱۳-هزینه خرید اسناد ۱۰،۰۰۰،۰۰۰ ریال . هزینه آگهی به عهده برنده میباشد